

N:o 42.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 3 maj 1890.
— — — Andra Kammaren den 3 — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen, i anledning af Riksdagens år 1889 församlade revisorers berättelse angående verkställd granskning af statsverkets samt andra af allmänna medel bestående fonders tillstånd, styrelse och förvaltning under år 1888.

(Statsutskottets utlåtande n:o 37.)

Till Konungen.

Efter pröfning af hvad Riksdagens nästlidna år församlade revisorer rörande verkställd granskning af statsverkets samt andra af allmänna medel bestående fonders tillstånd, styrelse och förvaltning under år 1888 uti afgifven berättelse anmält samt vederbörande förvaltande verk och myndigheter uti deröfver afgifna förklaringar hos Eders Kongl. Maj:t andragit, får Riksdagen i nedannämnda ärende anföra följande:

Arméförvaltningen.

Resereglementet af den 11 februari 1881 stadgar i § 7 mom. 1: »godtgörelse af kostnad för resa med skjuts beräknas efter kortaste väg,
Bih. till Riksd. Prot. 1890. 10 Saml. 1 Afd. 1 Band. 4 Häft.

å hvilken skjutsinrättning finnes, och efter den vid hvarje skjutsstation gällande lega. Är den resande nödsakad välja annan väg, bör anledningen dertill uppgifvas»; samt i § 12 mom. 1: »verkställas extra förrättningar å flere orter under en och samma resa, beräknas kostnadsersättning för resa emellan förrättningsställena samt till första och från sista förrättningsstället och traktamente efter de i 11 § bestämda grunder.»

Kongl. stadgan angående skjutsväsendet den 31 maj 1878 föreskrifver i 29 § 2 mom: »jemväl skall en hvar ega att till ställe, der han har sitt hemvist eller för tillfället sig uppehåller, från närbelägen skjutsanstalt erhålla skjuts för resa till samma eller annan sådan anstalt, för så vidt den skjutsande ej derigenom kommer att färdas längre väg, än som motsvarar afståndet från skjutsanstalten till det längst derifrån belägna ombytesställe, dit skjuts från anstalten utgöres; skolan den resande därför erlægga särskild skjutslega efter vägens längd från skjutsanstalten till hemtningsstället, der icke den resandes färd går tillbaka till samma skjutsanstalt, i hvilket fall särskild lega för hemtningen icke bör erläggas»; samt i § 41: »då skjuts begagnas intill en half mil, betalas såsom för en half mil, men om skjutsen begagnas utöfver en half mil, skall betalningen beräknas efter den verkliga väglängden, dock att hvad som öfverskjuter tiondedels mil räknas för en tiondedel.»

Jemte åberopande af förenämnda stadganden hafva revisorerne anfört, att vid granskning af räkenskaperna rörande anslaget till rese- och traktamentspenningar under fjerde hufvudtiteln revisorerne funnit, att vid extra förrättningar, som verkstälts å flere orter under en och samma resa, somliga förrättningsmän i enlighet med ordalydelsen i 12 § af resereglementet tillgodoräknat sig resekostnadsersättning endast för resa emellan förrättningsställena samt till första och från sista förrättningsstället, under det andra dessutom tillgodoräknat sig ersättning för hemtning af skjuts från den gästgifvaregård, som legat närmast det förrättningsställe, från hvilket de skolat färdas vidare. Till hvilka orimligheter sistnämnda förfaringssätt kunnat leda, hade revisorerne funnit af flera resekostnadsräkningar rörande under sommaren år 1888 verkställda ekonomiska besigtningar å soldattorp vid Vestgötadals och Elfsborgs regementen. I en af dessa räkningar hade nemligen förrättningsmannen under 5 förrättningsdagar tillgodoräknat sig skjutsersättning för sammanlagdt 81,7 mil med 324 kronor 90 öre, deraf under en och samma dag för 24 mil, och i en annan räkning hade förrättningsmannen under 6 förrättningsdagar debiterat skjutsersätt-

ning för tillhoppa 73,7 mil med 249 kronor 90 öre, deraf under en dag för 21,6 mil; och hade förrättningsmännen dervid för att färdas 1 eller 2 tiondedels mil till nästa förrättningsställe, ofta tillgodogjort sig ersättning för hemtning af skjuts från gästgifvaregård, som varit 1 à 2 mil aflägsen. Att reseräkningars uppställande, på sätt i anförda fall egt rum, icke vore med författningarnas rätta mening öfverensstämmande, syntes revisorerne vara utom allt tvifvel; men då nu tolkningen af ofvan anförda stadganden gifvit anledning till missbruk af oförmälda art, hade revisorerne velat framhålla nödvändigheten af en förtydligande ändring i desamma.

I häröfver afgifvet utlåtande har arméförvaltningen å civila departementet anført, att jemlikt kongl. kungörelsen angående kostnadsersättning till militäre, landsstats- och ecklesiastike tjenstemän för en del resor inom tjenstgöringsdistrikten af den 11 februari 1881 ålåge det vederbörande länsstyrelser att, om betalande af vissa slag af reseräkningar bland andra för syner och besigtningar å soldattorp, sedan räkningarna blifvit i landskontoret granskade, meddela beslut, hvar efter sådana räkningar icke finge underkastas någon ny granskning vid den hos arméförvaltningen förekommande handläggning af länsstyrelsernas räkenskaper. Såsom följd häraf kunde arméförvaltningen icke komma i tillfälle att bedöma, huruledes i det ena eller andra fallet dylika räkningar kunnat innehålla författningensliga eller författningsstridiga ersättningsanspråk. Då vidare uti nu föreliggande fall icke namngifvits vare sig vederbörande ersättningstagare eller ens det eller de län, inom hvilka förrättningarna hållits och reseräkningarna liqviderats, hade arméförvaltningen funnit sig förhindrad att öfver statsrevisorernes framställning inhemta yttrande af vederbörande länsstyrelse eller att sjelf deröfver afgifva annan förklaring, än att, så framt det angifna missförhållandet emellan ersättningstagarens förmodade verkliga kostnad och den godtgörelse, som därför af kronan åtnjutits, till äfventyrs icke kunde, efter behörig utredning hos vederbörande myndighet, på nöjaktigt sätt förklaras, skäl syntes äfven arméförvaltningen vara för handen till vidtagande af någon åtgärd i den af statsrevisorerne antydd a s y f t n i n g .

Derest, på sätt revisorerne anmärkt, förenämnda författningars ordalydelse i ofvan anförda paragrafer må lemna rum för en till oförmälda missbruk ledande tolkning; anser Riksdagen af vigt, att dessa stadganden så ändras, att tydliga föreskrifter varda meddelade angående den ersättning, som för tjenesteresor i föreliggande fall rätteligen bör utgå; och får Riksdagen alltså anhålla, att Eders Kongl. Maj:t

täcktes taga i öfvervägande, huruvida icke en förtydligande ändring uti ifrågavarande stadganden må, i det af revisorerne antydda syfte, vidtagas.

Med undersåtlig vördnad.

Stockholm den 3 maj 1890.
